

עין משפט
גור מצוה

ע:

דאף עץ גב דערדי ביאה צריבין לעדי קדושין. פירוש כל זמן שלא הוחזקה צאשת איש:

למעוטי שנים אומרים אחד בגבה ב'. ולא דמי לשנה ראשונה

צפני שנים כו' דהתם ראו כל מה שהיו יכולין לראות

צאותה שנה ורב אלפס פירש משום

דהתם מהני סהדומיהו לענין פירות שאכל צשנה ראשונה שחייב לשלם אם לא ימלא יותר עדים טעם ראשון נראה לר"י עיקר דמנן צפרק התקבל (גיטין דף סג.) האשה שאמרה התקבל לי גיטי כריכה שמי כימי עדים שנים שיאמרו בפנינו אמרה ושנים שיאמרו בפנינו קבל וקרע אלמלא לא חשיב כי האי גוונא חזי דבר אע"ג דלריכי אלו לאלו דלפי' למאל דלמר שלם נאמן כשגט צידו ולא לריכי עדי אמירה לעדי קבלה מ"מ כיון שזריך שנראה הגט צידו חזי דבר הוא אלא ע"כ משום שכל כת רואה כל מה שיכולה [לראות] צאותה שעה ואמלא מתניתין [וגיטין] כרענן:

באומר לו עקין תאינה מתאינתי ב'. ואמ"ת והיכי דמי אי דקיימא גניצה בחצירו של לוקח צשעת עקיפה מאי פריך עלה וכוין דאי קתבע ליה כו' מכירה נמי לא הוי מכירה נהי דמתחייב צנפשו מכל מקום קיימי ליה חצירו ללוקח ואלא דלימלא בחצירו של לוקח דל חיוב צנת מהכא לאו מכירה היא דהא ק"ל כרב נחמן דאמר ט' פירות לא עבדי חליפין ומיהו לפי"ת מיהא דמפרש דהא דפירי לא עבדי חליפין היינו צמורת קנין סודר שמחזיר לו הסודר ולא יחייב לו אלא לקנין צעלמלא אצל צמכוין להקנות זה תחת זה שזה צשוע צמורת דמיס קני ואומר ר"י דהכא לא דייק אלא אלשון מוכר דלפי' קאי בחצר הלוקח כיון דלא אמר זיל למייר אין זו מכירה אלא ממנה ואף על גב צדשתלומי ארצעה וחמשה מתחייב על המתנה כמו על המכר דלאמרינן לקמין מ"מ גגז ומכר צשנת קמני ואין זו מכירה וכך לן עקון תאינה מתאינתי כמו עקון

תאינה מתאינתיך:

במאן רבי עקיבא דאמר קלוימה בבי שהונחה דמיא. ואם תאמר לרבי עקיבא דרבי נחמן חצירו חייב לענין צנת דרשות היחיד עולה עד לרקיע ומרשות הגג מגורשת ומוקי לה כגון שמחילות התחתונות עודפות על העליונות וי"ל דהכא איירי שזרק לחצר דרך פתח או דרך חלון ולא מעל מחילת החצר ואמ"ת ומ"ס דגגיטין נקט רבי והכא נקט רבי עקיבא משום דלפירי צסתם חצר שאין מקורה דרבי לא אמר קלוטה כמי שהונחה דמיא אלא צרה"י מקורה דלאמרינן צריש צנת (דף ה. וסעס) דלמר ציתא כמאן דמליא דמיא אצל רבי עקיבא אית ליה אפילו צרשות הרצים שאין מקורה וציגיטין נקט רבי משום דלוקומא כשמחילות התחתונות עודפות דלרבי עקיבא לא מצי למינקט דלדרידיה

אפי' צלא מחילות כלל כמו צרה"ר אית ליה כמי שהונחה דמיא צריש צנת וס"ד דלרבי אפילו צמחילות צלא קריי אמרינן כמאן דמליא דמיא אי נמי למאי דבעי לאוקומי כרבי איירי בחצר מקורה: **לענין שבת לא מחייב** עד דניחה בחצר. ואמ"ת וכיון שהקיני צא צין עקירה ד' וקרע שיראין צהליכתו פטור עקירה לורך הנחה הוא ולפי מה שמפרש רבינו תם דאי אפשר לניסוך צלא הגצעה ורבי ירמיה דלמר צהנצקין (גיטין דף נג: וסעס) גצי מנסך משעת הגצעה קני מתחייב צנפשו לא הוי עד שעת ניסוך לית ליה הגצעה לורך ניסוך הוא הדין דלית ליה עקירה לורך הנחה אמי שפיר דפריך הכא אליצא דרבי ירמיה ונראה לר"י דהוי מצי לשנויי דעקירה לורך הנחה הוא אלא לדברי המקשן שלא היה סופר טעם זה משיב ליה דמשכתת ליה שפיר צאומר לא תקנה גניבותיך עד שתנוח:

אתנן אסרה תורה ואפילו בא עץ אמו. תימה דמנ"ל הא וי"מ משום דלמר צהצא על יצמנו (יצמות דף נט: וסס) דלתנן כלז ומחיר זונה מותרין מדכתבי גס שניהם ולא ארצעה ומדמעיע אתנן כלז שהוא צמיתה ש"מ צאשה כה"ג הוי אתנן ואין נראה פירוש זה דלטו מי כתיב ולא ארצעה שניהם כתיב ונאמר שניהם ולא צלשה ולא אתא למעוטי אלא מחיר זונה ונראה לפרש משום דעיקר אתנן צעירות הוא דכתיב כדמוכח צפ' כל האסורים (תמורה דף כט: וסס) דזונה דגצי אתנן צחיצי כריתות משתעי ואמ"ת דלמלא כי אסר הכתוב אתנן כגון מתחילת לה אדם אחר הא לך טלה זה ושכני עם צנך דצההוא לא מחייב מיתה ושייך אתנן כה"ג דמתנן צפרק כל האסורים (שם דף כט. וסס:) האומר הא לך טלה זה ותלני שפתחך אכל עבדי ר"מ אומר אינו אתנן וחכמים אומרים הרי זה אתנן ואפילו ר"מ לא קאמר אלא משום דשפחה צעצד שריא דמפרש התם דיש לו אשה וצינס רצו מוסר לו שפחה כנענית ומירך ר"י דפשטני' דקרא דלא צציא אתנן זונה משמע צסתם אתנן שהצועל הוא הנוטן אתנן: [נועי' מוס' צמורות ט: ד"ה זונה]: **איילו תבעה** א"ה ב'. אע"ג דמוקמיה צע"ג (דף סג. וסס) דקאי אתנן צחצרה מטעם זה לא היה נאסר ולא חשיב אתנן אלא מתנה צעלמא ועיקר טעמא דלתנן דכמסיק הכא

ואף על גב דערדי ביאה צריכין לעדי קידושין, דבר קרינא ביה. כיצא בו עידי גניבה ועידי טביחה דבעידי גניבה לבדם נתקיימה על הגגב דין הגנבה, אף על פי שעדי טביחה צריכין לעידי גניבה שאין גניבה אינו חייב בטביחה, עכשיו שהעידו עמהם עידי טביחה דבר קרינא ביה. ובהני, אפילו ר' עקיבה מודה ונמצאת מתניתין אפילו לר' עקיבה. דאמי' עידי קידושין מעידין שקידשה ראובן ושנים אחרים מעידין שבא עליה אחר וזלתי ראובן דברי הכל דנין אותה כאשת איש. רבנן דמכשורי הללו שלוש כחות בחוקה, האי דבר דכתי' רחמנא למה לי, ואיתנין למימר כגון הני דאמרו רבנן בחזקת בודיקן

מרובה פרק שביעי בבא קמא

חלפתא. שם חציו של רבי יוסי: **צשנים אומרים קידש.** פלוני את האשה צניסן: **ושנים אומרים צעל** איש אחר צאייר: **דאע"ג דעדי ציאה.** הצאים להמתת לריכין לעדות קדושין דאי לא קידשה איכא למימר פנויה היא: **כיון דעדי קדושין לא לריכין לעדי**

ציאה. דצלחו נינהו שוו לה קמאי אשת איש ליאסר על כל העולם: **דבר הוא.** אף עדות של ציאה קיים ונהרגת: **הכא נמי כו'.** עדי גניצה חייצו ליה כפילא צללו עדי טביחה. אצל הני דעדות חזקה שלשתן הכיתות לריכות זו לזו: **למעוטי אחד אומר אחס צגצה וכו'.** וקאלמו לשויה גדולה לענין עונשין או לענין סיהו קידושיה קדושין: **צגצה.** שיער רחמי צקשרי אצבעותיה: **חזי דבר.** שיער אחד: **וחזי עדות.** עד אחד יש לשער ופשיטא דללו עדות היא: **אחמי קטנה היא כו'.** הלכך לא מאטרפין. אצל לגצי חזקה כולן מעידין שהיה מוחזק צה: **עקון תאינפ.** לקוט תאינים מתאינתי צדמי הגניצה צשנת וכן עשה ונמתחייב מיתה: **והא אי צעצ ליה.** צעל התאניה ללוקט: **צדינא.** לומר חסור לי תאינים שלקטת או תן לי מה שמכרת לי צדמיה: **לא אמרינן.** לגגז זיל שלם אשתכח דלאו מכירה הוא א' (ואמאי משלם ד' וס'): **וזוק גניצה לחצרי.** צשנת ואמי אתנן לך מעות וכן עשה קנאה לוקח זהה נמתחייב מיתה: **ררבי עקיבא דאמר.** צהזורק (שבת דף טז.א.) **קלוטה כמי שהונחה.** זורוק מרשות לרשות כיון שקלטת האזור נמתחייב משום צנת נמלא חיוב צנת וחיוב מכירה צאין כאחד שאייר חצר קנה ללוקח דכיון דסופו לנוח כמנוח דמי: **אסרה פורה.** להציא לצית המקדש לכל מדר: **ואפילו צא על אמו.** ונתן לה טלה צאמננה אסור ואף על גב דאי לא היה יחייב לה ניהלה א' והואיל צעצה ליה צדינא לא אמרינן ליה קיים לה תנאה דהא נמתחייב צנפשיה הוא: אפי'

אתנן חייב לה הוי אתנן חייב ד' וד'. פירי, כיון שאינו מתחייב בנפשו על המכירה, חייב לשלם. והתניא פטור מלשלם, ואוקמה ראמי למתניא דקתאני פטור באומי אדם לגבב עקין תאנה מתאנתי בשבת ותקנא לי גניבתך, דאיסור שבת ומכירה באין כאחד. וכיון דמתחייב בנפשו הוא פטור מן ואמי לו תן לי הגנבה בשבת לא תחייב שעקך בשבת, לא מחייבינן ליה לשלם, דבשעה שעקך התאנה מתחייב בנפשו הוא ולפיכך פטור הוא מן התשלומין. נמצאת שהמכירה אינה מכירה, וכיון שאין שם מכירה אכאי תניא פטור, ודאי לא בר תשלומין הוא. ופירך בר פסא באומי אדם לגבב זורוק גניבתך לחצר ותיקנה חצרי גניבתך בעת שנתנו על הקרקע, דכיון דדוקה ונתת על החצר וכתת לו חצרו וקנהו ואינו צריך לתבעו לפנינו להוציא מתחת ידו שכבר זכתה לו חצירו, והנה

איסור שבת וגניבה באין כאחד. ואף על פי שהגבב מתחייב בנפשו על השבת, כגון זה אמרה הבריתא פטור מלשלם. רבא אמ' לעולם כדאוקמה רמי בר חמא, והאי דקשיא לך אילו תבע ליה קמאן בדינא כול', ודאי אף על גב דכי תבע ליה קמאן בדינא בדמי התאנה שעקך לא מחייבינן ליה לשלם, אי שלים ליה הגבב מעצמו מכירה מעליא היא. כגון הבא על אמו ונתן לה אתנן, וכי אמו ברת מיהב לה אתנן היא, אלא כיון דבתורת קמא קא יחייב לה הויא אתנן. הכי נמי, כיון דניחא ליה לאקנויי ליה בהכיץ ולמיזבן הוו וביניה זבני.

מסורת הש"ס

א) [צ"צ ט: סנהדרין ל: פו"ג, ב) צ"צ טו: סנהדרין ל"א, ג) [נועי' צנדה נב: ונפרשי דהתם, ד) ד' ש"ל מ"ז, ה) [שבת ד: טז. גיטין עט,ו] ו) צ"מ לא, ז) ס"א ואמאי קמני מוכר הא לאו מכירה היא, ח) צני"י ויאה אילו, ט) [כ"מ מז, י) [דף עט,א, ב) [ד"ה לא, ג) [ד"ה שעקיה, ט) [ד"ה מנסך, ו) ד"ה כנון.

תורה אור השלם
1. לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת בכל חטא אשר יקרא על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דברך. דברים יט טו

גליון הש"ס

גם' דבר ולא חצי דבר. עין הרי"ת דף ד ע"א מוס' ד"ה קרי: דש"י ד"ה בייאט לומר החזיר לי תאינים. עין סנהדרין דף עב ע"א וס"ע:

רבינו חננאל (המשיך) אם הביאו שתי שערות] ... [לגטיין ולקידושין] ולהלכיה דלמאוינן ולמוכר בבכסיהו, אם באו שני עדים והעידו כי... מקום תורפה שעהא אחת ובאו אחרים שעה רביי אחת בכריסה שעה אחת ... אחת, קטנה היא. וכל שכן אם עד אחד אומ' אחת בבבה ואחד אומ' אחת בכריסה שעה רדאי חצי דבר וחצינ] עדות היא. וכבר פסקה בדיני צמנונות וזוטא כר' יהושע בן קרחא, וכן שבבן ושבתת שערין ולא שנו מן[שארן] שני חזקה. ואלו עניינים השנויים במשנתנו זו הן עשרים ידועין, יש בהן שדינן שוה ויש בהן שדינם מוחלפין. גגז ומכר בשבת חייב ד' וד'. פירי, כיון שאינו מתחייב בנפשו על המכירה, חייב לשלם. והתניא פטור מלשלם, ואוקמה ראמי למתניא דקתאני פטור באומי אדם לגבב עקין תאנה מתאנתי בשבת ותקנא לי גניבתך, דאיסור שבת ומכירה באין כאחד. וכיון דמתחייב בנפשו הוא פטור מן ואמי לו תן לי הגנבה בשבת לא תחייב שעקך בשבת, לא מחייבינן ליה לשלם, דבשעה שעקך התאנה מתחייב בנפשו הוא ולפיכך פטור הוא מן התשלומין. נמצאת שהמכירה אינה מכירה, וכיון שאין שם מכירה אכאי תניא פטור, ודאי לא בר תשלומין הוא. ופירך בר פסא באומי אדם לגבב זורוק גניבתך לחצר ותיקנה חצרי גניבתך בעת שנתנו על הקרקע, דכיון דדוקה ונתת על החצר וכתת לו חצרו וקנהו ואינו צריך לתבעו לפנינו להוציא מתחת ידו שכבר זכתה לו חצירו, והנה